

**STARS &
CARS**

Калина Стефанова и Lexus IS 250 C

ЩАСТЛИВИ ХОРА

ЧАРОВНАТА РАДИОВОДЕЩА СМЯТА, ЧЕ ИМА
РАБОТА МЕЧТА И НИКОГА НЕ СЕ ИЗМОРЯВА ОТ НЕЯ

ОЩЕ ПРЕДИ ДА СЕ СРЕЩНА очи в очи с Калина Стефанова, чийто глас мнозина познават от ефира на радио FM+ или от сутрешното шоу на блондинките по „Фреш”, усещам, че с нея май сме от една порода – хора, които работят и се забавляват и винаги търсят позитивното във всяка ситуация. Достатъчно ми е да видя колко широка е усмивката ѝ. Вземала съм интервюта от доста радиоводещи, затова предварително съм се настроила за изключително забавен и динамичен разговор и не оставам излъгана. В България успешите в телевизията радио журналисти се броят на пръстите на едната ръка. Сред тях е и Калина, макар че в момента по стечение на обстоятелствата нейният „Следобед” не фигурира в програмата на TV7. Но както самата тя каза – винаги търсят такива, които вършат работа. А и чудесно би се справила и като сценарист – та живото предаване си било чиста проба екстремизъм (пак цитирам нея), при което реагираш и насочваш сценария на момента.

Как премина работният ти ден днес?

Аз съм от онези щастливи хора, за които работният им ден протича все едно че всеки ден се занимават с хобито си. Та за мен това винаги е много, много забавно, изпълнено с позитивна енергия и хубави усмивки. На мен ми е трудно да кажа – ох, уморих се от работа.

Ще ни разкажеш ли малко повече за предаванията си?

Кое от всичките? От седем до десет съм в „Шоуто на блондинките” в радио „Фреш”, а след това от десет до един – в „FM плюс”, което е друг тип, така да се каже – по-диджейско шоу. Там е по-спокойно, идеята е да помогнеш на хората да не им тежи работата, защото не всеки има работа като моята – весели приятни срещи с различни хора. Много от нас са с по-скупни професии по офиси

☒ Деси Бацанова

© Тони Тончев

✉ D.batsanova@smediateam.com

Стайлинг: Деси Бацанова Гардероб: Escada

и когато ги зареждаш с музика, с емоции, когато им под-
сказваш каква емоция им носи тази музика, денят върви
доста по-приятно. Аз се опитвам да разгадая как се чувства
слушателят и доколкото имаме об-
ратна връзка - успявам. А другото
предаване е сутрин рано - подхваща-
ме драгия слушател със събуждане с
шокиращи теми по начин, по който
само блондинките могат да компен-
сират. Затова искаме много инфор-
мация, неочаквано за слушателите.
По същото време прилагаме много
нестандартни коментари – женски,
ние, жените, винаги имаме някаква
различна гледна точка. Коментираме
различни теми, зареждаме ги пози-
тивно още от ранна сутрин. Аз затова
ставам с желание сутрин рано.

**Повече от седем години будиш
българите, а ти самата как се събуж-
даш?**

Да не кажа повече от седем, преди
време от само себе си се будех, но
преди години си бях настроила ча-

совника с един кукуригащ петел, който се беше превърнал в
моя кошмар. Сега вече, като го няма, сама ставам и кукури-
гам и се събуждам с телефона. Така ставам, вътрешната ми
енергия ме вдига.

ТОВА Е
ЕКСТРЕМИСТКА
ПРОФЕСИЯ –
ИЗСИПВАШ
ЦЯЛАТА СИ
ЕНЕРГИЯ,
ЕМОЦИЯ ЗА
МНОГО КРАТКО
ВРЕМЕ, СЛЕД
КОЕТО ИМАШ
НУЖДА ОТ
НЯКАКЪВ
РЕЛАКС

**Какво се случва с телевизионната
ти кариера, мисля, че и там имаш
участия?**

Да, само че там нещата за мен за
този момент приключиха, защото се
промени програмната схема в TV7.
Има нови шефове, нови предавания
и, общо взето, най-често задаваният
ми въпрос е дали не ми липсва, мисля,
че в повечето случаи на хората им
липсва известността. Непрекъснато
обяснявам, че в България това не е
позитив, това е негатив. Много хубави
неща ми се случиха през тези четири
години. Срещах много различни хора,
няма значение на каква възраст, какво
образование, световноизвестни или
световно неизвестни, но винаги много
интересни хора и този обмен на енер-
гия, който се случва между теб и госта,

и когато вкараш в него и зрителя, се случват много интересни неща, за които аз само трябва да благодаря на Господ, че на мен ми се случват. Мечта! Аз имам работа мечта.

Да, но всяка мечта си има и някакво проклетие, каква е обратната страна на твоята?

Това е моментът, в който свърши ефирът. Малко си като изцеден лимон, защото това е екстремистка професия – изсипваш цялата си енергия, емоция за много кратко време, след което имаш нужда от някакъв релакс, който обикновено се състои в това да не се усмихваш и да не говориш. Моите приятели след работа очакват това да продължава да се случва и там е малко критичният момент, в който всички започват да ме питат – ама какво ти има... можеш да се смееш по телевизията и по радиото, а като си с нас – не. И тогава идва моментът, в който аз гледам да се скрия във фитнес салона примерно, където съм точно желязната лейди като физиономия, или вкъщи да си почивам с някоя книжка или нещо много, много неангажиращо, за да може да пълниш кошницата на другите, и твоята трябва да е пълна. Трябва да си почиваш, да зареждаш, а това е момент, който за другите хора не е приятен, щото те са свикнали да получават.

Ти си творческа натура, опитвала ли си се да пишеш?

Никога не съм писала за медиите, дефакто аз съм пишещ човек, но никога не го излагам на лист хартия. Може би съм го правела по-скоро, докато съм се учела, защото важно е човек, като има идеи и изблик на някаква творческа мисъл, да ги организира и после вече да стъпи на това, т.е. в началото на всяка работа, която съм започвала – и в радиото, и в телевизията, винаги е имало писмен момент. Колкото и да е странно за хората, поведението на една медийна личност има подготовка. И тя си е точно самостоятелна работа, никой не предполага, че за да проведеш разговор с един човек, ти не можеш да отидеш и да му кажеш „Ей, здрасти,

**МНОГО
ОБИЧАМ ДА
ШОФИРАМ,
ДА СИ БЪДА
В КОЛАТА,
ЗА МЕН
ТОВА Е МОЯТ
СВЯТ, МОЯТА
КЪЩИЧКА.**

как си?“. Трябва да си подготвен, да си организираш мисълта така, че да бъдеш нестандартен, неочакван. Вие знаете – в България личностите са едни и същи, въртят се в цялото медийно пространство, не се случват кой знае колко неща, така че трябва от нищо да направиш нещо, а това си изисква подготовка. Така че – има си писмена работа – сядаш и пишеш едни такива ключови думички... да не пропуснеш нещо. Воденето на всеки разговор не може да бъде така фриволно сякаш си отишъл на Женския пазар. Трябва да мислиш предварително как да насочваш разговора, хем да го поддържаш, хем да е неочакван.

Тази сутрин чух по радиото, че съдът сезира кучека „Паисий“, как ще коментираш това явление?

Хващаш ме неподготвена (следват кратки разяснения от моя страна за циганското парче от Сливен, в което единствената българска дума е „Паисий“). Искане ми се да бъде крайна и да кажа – не, край, забранете, спрете, какво правите, медиите и културата са възпитание, а ние позволихме потребителят да диктува. Да, трябва да има мярка. Обаче, след като има такова явление като чалгата, която е много оплювана, след като това явление е факт и се харесва на много хора, ако наистина има интелигентни хора в тази страна, трябва не просто да го осъждат или отричат, а да си задават

най-важния въпрос – защо и какво в това нещо е хубаво и привлекателно, взима се само това нещо, слагаш го в по-хубава рамка, в по-хубава дреха го обличаш и така възпитаваш хората. Ти не можеш да им отнемеш хляба, щом те са гладни за него. Щом има глад за някакво нещо, значи от него има някакъв позитив. Добре че аз не съм съдът, защото ще оправдавам всички престъпници, намирайки доброто в тях.

Какво мислиш за балканския пипер във всички подобни истории?

Трябва да бъдем скандални, да

Options list

☒ шофьор	или	☐ пътник
☐ автоматик	или	☒ механични скорости
☒ без ограничения		☐ спокойно
в скоростта	или	управление
☐ 2 врати	или	☒ 4 врати
☒ ресторант	или	☐ бърза закуска
☐ американско	или	☒ европейско кино
☐ POP	или	☒ джаз
☒ приятели	или	☐ интимни връзки
☐ градски трафик	или	☒ провинциален път
☒ вино	или	☐ мин. вода
☐ 5-звезден хотел	или	☐ селски туризъм
☐ вестници	или	☒ телевизия
☒ кино	или	☐ DVD
☒ мъдрост	или	☐ смелост
☐ Запад	или	☒ Изток

**STARS &
CARS**

говорим на езика на хората, не можем да им се сърдим, че те искат да ядат точно това.

Сигурно си правила някои смешни лапус лингве в ефир?

Трябва да си ги записвам, има едни такива безумни, като съм изброявала изпълнители на песни, да речем, вместо Джон Ленън съм казвала Лъон Дженън и други подобни. Дон Джоджи вместо Бон Джови и така нататък. Работата ми е такава, че непрекъснато да произвеждам такива неща, добре че имам приятели, които да ми казват какво съм казала. За мен това минава, заминава, смея се, отигравам го. Японците имаха такава мъдрост, която повелява бързо да забравяш, за да изхвърляш.

Какъв диск имаш зареден в колата си?

Лелееелеее, срам, щото не слушам музиката, с която работя, само когато ме касае. Иначе много слушам рок, джаз, много обичам да шофирам, да си бъда в колата, за мен това е моят свят, моята къщичка. Там си пускам моята музика и си слушам собствения глас, там оставям сърцето и душата си. Дори съм от малкото хора, които не се дразнят от задръстванията, защото си пускам моята музика и си слушам собствения глас.

Чувала съм, че не шофираш като блондинка...

Много съм добра! (Интонацията просто трябва да я чуете – казано накъсано бързо, с лека самоирония, но и с много гордост, бел. авт.) Най-големият ми кеф е, когато трябва да паркирам някъде и около мен има сеирджии, които стоят и гледат как ще го направи жена с малка червена градска кола – е, от раз го правя. Лошото е, че обичам високите скорости, и сега например умишлено се възпирам да си купя мощна кола, защото няма да мога да се овладя.

Какво знаеш за сегашната си кола?

Нищо не знам по нейното устройство, за първи път открих вчера, че когато не слушам музика в колата, започнах да чувам разни звуци в нея. Даже един мъж веднъж ми каза – ама Калина, разбира се, че трябва да познаваш, да чуваш звука на колата, защото трябваше да разбера дали имам проблем или не. Сега, ако ще разказваме за такива курioзни ситуации, първият път, когато ми се спуква гума, и не разбрах, че ми се е спукала гума, то си беше обичайният номер – спираш до банка, връщаш се, оказва се, че имаш спукана гума, и крадецът дебне и чака да спреш. Обаче аз нали съм идиотче и не съм разбрала, че съм спукала гума, и карам, карам, не са

случили крадците с мен. Ето какво нещо е невежеството – то може да те спаси понякога. Имам даже купа – Sexy driver, от един офроуд.

Да не би да си участвала в „Грация и мощ“, които се правят специално за жени?

О, не, за спортни журналисти, имаше доста мъже и бях доста напред в класацията – бях на трето или четвърто място. За първи път карах офроуд и ми хареса, аз обичам трудните ситуации.

Знаеш ли колко коня имаш под капака на твоя Hyundai Atos?

Да – шейсет и три! Много миниатюрен дамски модел, купих си го като играчка Lego, няхах идея колко е добър този модел – той е висок, тесен, къс, никакъв проблем с паркирането, с всички задръствания, не можеш да си представиш колко ме мразят и ми завиждат всички шофьори, щото аз нямам никакъв проблем в задръстванията, ми какво да направя – минавам! Освен това не ме спират полицаите – като видят малка женска кола...

И като видят блондинка...

Ооо, много лошо нещо, знаете ли какво ми се случи,

НАЙ-ГОЛЕМИЯТ МИ КЕФ Е, КОГАТО ТРЯБВА ДА ПАРКИРАМ НЯКЪДЕ И ОКОЛО МЕН ИМА СЕИРДЖИИ.

може би преди месец – на „Витошка”, спирам за малко, не на самия булевард, встрани, където е позволено уж, но пък съвсем близо до „Витошка”, където било за пешеходци и съм пречела на пресичането. И влизам в един магазин, ама много за малко. Излизам и забелязвам как един паяк вдига една червена малка кола. Засилвам крачка и си казвам, че това не може да е моята кола. Още повече засилвам крачка и виждам моя номер, при което започвам да тичам след паяка. Той не се движи много бързо, но постепенно засилва, при което аз от „Аптека” до „Александър Невски” тичам, ама как тичам – паякът влачи колата ми, аз тичам и почти я докосвам, те не ме виждат и не спират, всички пешеходци са много щастливи от този факт, щото то си е атракция. Успявам, започвам да чукам по стъклото, паякът се движи, аз крещя – това е моята кола, спрете, за Бога! Най-гъжното нещо е, че хубавата ми малка червена количка прави впечатление и много бързо я вдигат паяците. Просто ей така ги вика, като калинка е.

ОБАЧЕ АЗ
НАЛИ СЪМ
ИДИОТЧЕ
И НЕ СЪМ
РАЗБРАЛА, ЧЕ
СЪМ СПУКАЛА
ГУМА, И
КАРАМ,
КАРАМ, НЕ
СА СЛУЧИЛИ
КРАДЦИТЕ С
МЕН.

А с глобите как си?

Не съм от много глобяваните хора. Случвало ми се е да ме спрат за повишена скорост и аз започвам – радиото, закъснявам за ефир, ей сега ще почне и прочее. Веднъж пък ме спира една полицайка, отваря, аз очаквам да започне да ми се кара, а тя ме поглежда и казва: „Толкова ви харесвам!” При което изведнъж от дяволче се превърнах в ангел. Е, отървах кожата, но не е хубаво да се правят такива неща, факт е. Сигурна съм, че ако има добри глоби и работещи закони, сигурна съм, че нещата ще вървят.

Предлагам да приключим с една твоя кратка автомобилна биография...

Като всички съм започнала с „Лада”. Воланът ѝ беше супертвърд, после имах VW Golf, минах и през Ford Ka. Като цяло философията ми е следната – колата е създадена, за да ти служи и много бързо губи от цената си, не бива да ѝ ставаш роб. Отношението ми към всички предмети е такова. *Motorshow*